

[Bertel Dahlgaard.]

beløb pr. barn må kommunen selv betale; tilskuddene til hospitalsvæsenet ydes med et vist kronebeløb pr. indbygger — tilskuddet var altså uafhængigt af kommunernes større eller mindre flothed.

Derfor er det også, forsåvidt angår den fælleskommunale udligningsfond, urigtigt, når finansministerens synes at antyde, at den bygger på procentsystemet. Den bygger netop på faste kriterier. Jeg tænker mig da også, at det mere er den mellemkommunale refusion, ministeren har tænkt på. Men altså, i ønsket om at bevare kommunernes interesse i god økonomi er vi enige.

Hvad angår en reform af den amtskommunale beskatning, da må jeg også sige: det kommer ganske an på, hvad der skal sættes i stedet — og heller ikke her foreligger jo noget konkret. Ministeren fremsætter nogle vage udtalelser om, at udgifterne skal lignedes ud på kommunerne enten efter indbyggertal, indkomst eller ejendomsværdier eller efter en kombination af disse tre kriterier. Jeg vil oprigtigt advare ministeren imod her at brænde fingrene. Det er jo ikke nogen ny tanke, han fører frem. Det var det, der i tidligere tider praktiseredes her i landet efter den gamle landkommunallovs § 50, hvorefter en stor del af amternes udgifter lignedes ud på sognekommunerne, som derefter opkrævede de pågældende beløb efter de skatteregler, der gjaldt i kommunerne — et system, som dengang var inderlig forhadet af næsten alle kommunalmænd. Det er altså endnu kun en tanke, forstår jeg; intet materiale viser, hvilke virkninger det er, ministeren tilstræber. På forhånd må man regne med, såvidt jeg kan bedømme disse forhold, at ministerens planer om ligning af amtets udgifter på kommunerne vil medføre en forskydning af skatterne fra det store til det mindre landbrug, og det vil det radikale venstre ikke medvirke til. Jeg synes ærlig talt heller ikke, det stemmer helt overens med ministerens almene ansvarlighedsprincipper, at amterne simpelthen skal kunne sende en regning til sognekommunerne på det, amtskommunerne har givet ud; men der forhandles jo i det hele taget i blinde om disse ting, når der kun bygges på almindelige talemåder.

Jeg må måske i forbindelse med amtskatterne fremsætte en enkelt bibemærkning. Når de nuværende amtskatter omtales,

henvises der næsten altid til, at de hviler alene på fast ejendom. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at amtets udgifter alene hviler på fast ejendom, tværtimod. Af amtets udgifter — og det vil jo særligt sige udgifterne til vej- og hospitalsvæsenet — betales nu ialt ca. halvdelen af motorafgifterne og af den fælleskommunale udligningsfond. Altså omkring halvdelen af amternes udgifter betales i dag ikke af ejendomsbesidderne, men af de motor-kørende og af de skatteydere, der betaler de fælleskommunale skatter, hvoriblandt selvfølgelig også ejendomsbesidderne er sammen med øvrige borgere.

Hvad angår de bestemmelser i lovfor-slaget, der tager sigte på at opmuntre til opsparing, kan vi tiltræde bestemmelsen om, at præmier til pensions- og renteforsikringer skal være helt skattefri, og at præmier til kapitalforsikringer bliver skattefri for et beløb omkring de 600 kr.

Vi kan tiltræde, at formueskattegrænsen sættes betydeligt op fra de nuværende 20 000 kr., men mener, at de 100 000 kr. er for højt. En helt saglig bedømmelse af dette forslag kan jo overhovedet ikke foretages, uden at man ved, hvem det er, der kommer til at betale de 40 mill. kr., som formueskatten går ned med ved 100 000 kr.s grænsen. Efter et løseligt skøn synes det i en ikke ringe grad at blive mellemstandens indkomster, der må bløde. Efter vor opfattelse er det godt at opmuntre til opsparing og fritage de mindre formuer for formueskatter, men når man kommer op til skattefrihed for formuer på helt op til 100 000 kr. og skattelettelser for formuer på flere hundrede tusinde kroner, melder vi fra, og efter mit skøn virker det udfordrende at foreslå lettelserne betalt af dem, der i forvejen er hårdest belastet gennem indkomstskatten. Jeg tror, at vi med hensyn til skattefrihedsgrensen skal standse ved formuer på omkring 50 000 kr.

Det forslag, der foreligger om de såkaldte sparekontrakter, der giver skattefrihed for visse mindre indskud i banker og sparekasser, når de bindes i 10 år, og skattefrihed for renten af disse indskud, bygger på en tanke, som det radikale venstres medlem i skattekommissionen, afdøde redaktør Nøhr, fremsatte i kommissionen udfra den betragtning, at sparere, der bandt sådanne mindre beløb i 10 år, skulle have en tilsvarende skattemæssig fordel som sparere, der